

ændringer i det af forfatningskommissionen udarbejdede udkast, medmindre alle var enige derom (f. 2695, jfr. 2377). Et ændringsforslag af Hans Conrad Koefoed med det nævnte formål opnåede derfor kun få stemmer (se nærmere side 91).

Ved 3. behandling i *folketinget* udtalte Bomholt, at socialdemokratiet så noget meget betydningsfuldt i landstingets afskaffelse og valgretsalders nedsættelse, „resultatet af årtiers arbejde“. Men det havde også været nødvendigt at give afkald og indgå kompromisser. Hvis Danmark skulle udvikle sine muligheder, måtte hver enkelt borger være aktivt med, „og derfor er det godt, at vi nu får en grundlov, der er den frieste i Norden, en grundlov, der kan danne basis for fortsat folkelig udvikling og dygtiggørelse“. — Lorentzen (V) karakteriserede grundlovsforslaget som „ikke revolutionært, men moderat i hele sin opbygning“; „der tager på god demokratisk vis hensyn til alle betydelige faktorer i dette land.“ — Karl Olsen (KF) betragtede forfatningsreformen som en nødvendighed, affødt af den stedfundne udvikling. „Den enkle sandhed om forslaget er, at det rummer en moderne, rationel forfatning, der svarer til det trin i udviklingen, vort politiske liv har nået“. — Jørgen Jørgensen (Lejre) (RV) understregede, at grundlovsændringen ikke rørte ved det grundlæggende i forfatningen, ikke var et forsøg på at undergrave ejendomsretten eller begrænse den enkeltes personlige frihed, men tværtimod gav klarere regler for samfundsmagtens beføjelser og større betryggelse mod vilkårlig behandling. Nye aldersklasser blev nu draget med ind i ansvaret for landets ve og vel, og etkammerssystemets indførelse fuldbyrdede den udvikling, som demokratiet havde kæmpet for, siden Det forenede Venstre skrev sit program i 1872. „Direkte valg til folkerepræsentationen på den lige og almindelige valgets grund og al politisk magt samlet i denne sal, det er det, som er ved at blive virkeliggjort“. — Hans Hansen (Rørby) (DR) så i grundlovsændringen „en fuldbyrkelse af forfatningen af 1849“ og syntes, at den betød fremskridt på alle områder. — Aksel Larsen (DK) erkendte, at forslaget rummede fremskridt — etkammerssystemet, lavere valgretsalder, sikring mod administrativ indespærring m. m. —, men mente, at fremskridtene burde have været langt større, hvad han belyste med en oversigt over de ønsker, der havde fundet udtryk i ændringsforslag fra kommunistisk side. Og på eet punkt betød forslaget „et alvorligt og farligt tilbageskridt“, nemlig ved indføjelsen af § 20, der åbnede mulighed for, at al indenrigs myndighed ved en lov, vedtaget af folketinget, kunne „overgives til det, man kalder mellemfolkelig myndighed eller — for at sige det rent ud — til repræsentanter for en fremmed magt“. Derfor kunne kommunisterne ikke stemme for grundlovsforslaget, men ville — udelukkende af hensyn til § 20 — stemme imod det.